

BESZÉLGETÉS SZIRTES ÁGIVAL

FÜTTYSZÓ A KÖZÖI ÖRÖMNI

Egy apró hiba az elején meghatározhatja az egész előadást?

– Nem feltétlenül. De tegnap rögtön bevillant: ez most ilyen lesz. Kibillent az önbizalmam, ami pedig ebben a szerepben alapfeltétel. A *Közellenség* másfél óráját jókedvű önbizalommal lehet csak játszani.

– Ez végül is minden előadásra érvényes.

– Nem, nem. Itt, amikor a nézők belépnek a terembe, én már előttük állok kombinéban, harisnyásan, melltartósan... ép ésszel hogy lehet ezt elfogadni? Úgy, hogy azt mondom: „Ez a helyzet, kérem szépen. Es akkor mi van?!” Ha nincs meg az előbb említett önbizalom, mely a szerep gerince, akkor az az előadás számomra elveszett.

– De ez nyilván nem a jelmez miatt van.

– Amiatt van, hogy a rendező megváltoztatta a színész-nézó viszonyt. Nekem, Szirtes Áginak most nincsen menlevelem arra, hogy miután a takarékban elkészültem és

göny, belépsek egy másik dimenzióba, az előadáséba, és már „csak” szerepként mutassam meg magam. Itt sokkal kiszolgáltatottabb vagyok, mint bármelyik másik előadásban. Az *Előknökben* bemegyünk a színpadra, bekészülünk, a segédrendező szól, hogy „indítom a videót”, aztán felmegy a függöny, és mi ott ülünk a szerepünkben, egy adott előadás burkán belül. Tegnap belép a tornatanárnőm, meglát, jókedvűen odaköszön. En meg csak állok. Utána morfondíroztam hosszan, vajon miért nem köszöntem vissza. Ugyanez történt az előző előadáson: jött Závada Pál író - máskülönben apu könyvének szerkesztője -, na, ő is köszönt. En meg nem tudtam, mit csináljak. Pedig együtt vagyunk ezen a darab szerinti szintertelepen, én, a Kanca, ő meg egy később érkező kecske vagy disznó, akármi állat. Közös a sorsunk, levágásra ítéltünk. El is határoztam, ha legközelebb köszön egy ismerős, hát én visszaköszönök. Persze kérek majd rendezői enedelvt.

Tegnap szerettem volna megnézni a

Köz-

ellenséget a Kamrában. Láttam már az előadást, de arra gondoltam, kellene egy friss élmény, mielőtt találkozunk. Hogy „titkon” kilesselek, valahogy ráhangolódjak a beszélgetésre. Sajnos közbejött valami, és...

... Jó, hogy nem jöttél. Tegnap minden összeesküdött ellenem. Rögtön az első tánc-ban rátolattam a ládára. Jól kezdődik, gondoltam, éppen nézi az előadást a tornatanár-nőm, én meg rátolatok. Nem baj, jön majd a nagy sztepptánc. Kötél a nyakamban, ahogy kell, most megmutatom, gyerünk. Erre fel észreveszem, hogy a kötél beakadt a láda fogantyújába. Hogy lesz ebből sztep? Félálta

- Amikor az Elnöknökben felmegy a függöny, én, a néző egy Grete nevű szereplőt látok, akit egyébként, tudom, Szirtes Ági játsszik. Amikor a Közellenségben a helyemet keresve meglátlak, kinek is köszönök oda?

- Szerintem neked, nézőnek először az jut eszedbe, „Jé, ott áll Szirtes Ági kombinében!”. Azt hiszem, itt a két játékmód közti lényegi különbségről van szó. Grete éppúgy én vagyok, mint a Kanca. De Greteként álarc mögé rejtőzhetek. A Közellenség elején nincs hová bújni. En állok ott, és ezt vállalni kell.

- Az utóbbi esetben a rendező, Schilling Árpád és az író, Tasnádi István által tudatosan választott másfajta, közvetlenebb színész-néző viszonyra épül a színházcsinálás. Úgy tapasztaltam, hogy ez még a Kamra bátrabb, szabadabb megnyilvánulásaihoz szokott közönséget is zavarba hozza. Vajon köszönhetek? - bizonytalankodom a belépésnél, ahogy te is azon morfondíroztál, viszonozd-e a megszólításokat. Szerettem ezt az előadást, de azt tapasztaltam, hogy ez a színész-néző zavar az egész előadáson végigvonul.

- Ez így van. Olyan helyzet, mint amikor egy ember folyamatosan túl közel jön hozzád, és te automatikusan hátrálni kezdesz. Ez az előadás is túl közel megy. Van, aki ezt hagyja, sőt, nyitottan fogadja, van, aki hátrahököl és bezár. Ezért is fontos az én jókedvű önbizalmam. „Itt állok bugyiban meg kombinében. Nem baj, ne törődjetek velem!” Ha én így tudom őket megszólítani, ők is könnyebben velünk jönnek. De ha én belül hebegek: „hát igen, most mit csináljak... ezt osztották rám... tudom, nem nekem való, öreg is vagyok, meg énekelni se tudok...” - akkor a néző se tudja, mit kezdjen ezzel a helyzettel. „Énekelni nem tudok! Na és?! Negyvennégy éves vagyok, a partnerem huszonnégy. Tessék. Vagy elfogadjátok, vagy nem, kész!” Nehéz volt idáig eljutni. Nagyon nem szerettem ezt a fajta indítást, egyáltalán, a néző közvetlen megszólítását. „Ezt én nem bírom, úúúúúúú!” - mondogattam egyfolytában a Süsünek (Schilling Árpádnak - a szerk.). Ő meg csak mosolygott a bajsza alatt. „Hisztizik a művésznő” - gondolhatta magában. Aztán lassan elfogadtam ezt a helyzetet, most már izgat, mit kezdek magammal, hogyan oldom meg az adott estét. Amikor sikerül, az valódi boldogság, hiszen az előadást nagyon szeretem.

- Ketten vagytok ilyen sajátos helyzetben: a velünk együtt a színtértelepen várakozó két ló. Partnerednek, Fekete Ernőnek is ugyanilyen gyötrelmes út vezetett ama bizonyos jókedvű önbizalom megtalálásához?

- Nem tudom. A próbák kezdeti szakaszában - amit gyűlölök - mindenki küzd az életéért. En ilyenkor még nem vagyok „beszélő viszonyban” senkivel.

- Mit jelent neked a „kezdeti szakasz”?

- Az első négy hetet. Az ötödik már olyan... átmeneti, a hatodikról pedig élvezem a munkát.

- Magyarországon általában nemigen hosszabb a próbaidőszak hat hétnél...

- Hát igen.

- Több a gyötrelmem, mint az élvezet. Hát persze. Az ötödik héten kezdek valamit kapiskálni, néha eszembe jut, „talán nem is utálok annyira ezt a szerepet”. A hatodik héten: „Megvan! Sutty, klassz!” Jó esetben ez történik.

Á, dehogya. Amikor az ember lenn van a kút mélyén, márpedig minden induláskor lekerül oda, halálosan reménytelennek tűnik, hogy valaha is kijuthat onnan. Jár-e arra valaki, ledob-e egy kötelet, egyáltalán, mi lesz velem, itt fogok megdöglenni a kútban?! Szóval semmiféle garancia nincsen arra, hogy új-ra feljuthatok a felszínre. Az olvasópróbán még látok reményt. A rendező felolvassa a szöveget, én meg ámuldozom: „Jé, ez milyen jó darab! Es milyen jó az én szerepem is!” A visszaolvasásnál, amikor már én olvasok, kezdődik az elbizonytalanodás: „Húha, nagyon messze van ez tőlem, nem is értem, mi-ért pont rám osztották ezt a szerepet... a többiek is milyen rosszul olvasták fel. Mi lesz itt?!” A rendelkezőpróbán még van segítség: „Majd a díszlet, igen, az majd segít, aha, milyen izgalmas a tér, ki tudja...” De aztán zuhanok lefelé: már kéne tudni a szöveget, sőt, játszani kéne, segíteni a többieket! A rendező mondja a magáét, én meg csak tehetetlenkedem. Úgy kell tenni, mintha játszana, átél-ne az ember, közben semmit nem érez, sem-mit nem tud. Rémes.

- Ilyenkor mi ránt ki a bajból? Egy véletlen történés a próbán? Egy jól elkapott instrukció?

- Mindig más. Benne vagyok egy folyamatban, amiben észrevétlenül otthonosabbá válik az életem. Egyszer csak megtanulom a szöveget, automatizmussá válik, ugyanez történik a többiekkel, aztán érzékelem, hogy ők már „játszanak”, ez talán a legnagyobb húzóerő. Kezd érthetővé, sajátomná szervülni az, amit addig megfogalmazatlanul éreztem. A főpróbahéten már magamagától működni kezd a szerep. Kellenek hozzá a meg-váltó, ihletett pillanatok is, amikor felcsillan valami. Sinkó Laci mondta a Boldogtalanok próbáin, hogy őt egy bizonyos mondat fogta meg. Huber Vilmos mondja: „Utánam ugrál-tok, mint a békák!” A Közellenségben engem már a szereposztás is megsegített. A próba-táblán ezt olvashattam: Kanca - Szirtes Ági. Már jó, gondoltam. Nő! Ezzel én nagyon meg voltam elégedve. Nem érdekelt engem, ló vagy nem ló, tyúk vagy liba. KANCA. Nő. Ez a szerep ennyi. Nem kell, úgymond, élet-utat bejárni, nem kell zsigereket tépően fájni, mint a Három nővérben, egyszerűen az első pillanattól az utolsóig nedvdús nőnek kell lenni.

- Női szerepek sorát, mi mást, játszottad eddig is: Vilma a Boldogtalanokban, Tonka a Galóczában, Irina a Három nővérben, Szása a Platonovban...

- ... a Henschel fuvarost is említjük meg.

- ... Szevics Aranka a Mauzóleumban, Grete az Elnöknökben és így tovább. Miért olyan különleges ez a Kanca?

- Az ember öregszik. Negyvennégy éves, azt gondolja, mindjárt csengetnek neki, na még egy picit nő játszhat. NOT, csupa nagybetűvel.

- Az a tény, hogy este játszol - és hogy mit játszol -, mennyire határozza meg a napodat? Beköltözik-e például a Kanca az az-napi „civil” létezésedbe? Ezzel kelsz, vagy elég az öltözöben ráhangolódní?

- Már egy héttel előbb elkezdődik a szorongás: hú, a fene egye meg, felszedtem három kilót, ezt le kéne adni az előadásig. Persze nem adom le, sőt, most ősszel még rá is hízok. Mint a macskáim. Nem baj, ezt betudom a Hold járásának vagy a Föld keringésének.

- Ma, néhány óra múlva a Portugálban játszol.

- Az más. Az lubickolás. Ma nem kell erőszakot tenni magamon. Lehet rosszakodni. Így vagyok az Elnöknökkel is, de ott igazán koncentrálnak kell lenni. Forogjon a nyelvem, vágjon az eszem, kipihent és kihegyezetten érzékeny legyek egyszerre... Az Elnöknök a legnehezebb előadásom jelenleg. A Portugál könnyű. Gyertünk sarazni! - ennyi.

- Ezeknek a különbségeknek, gondolom, nincsen közük a szerepek minősítéséhez. Az általam látott előadások alapján azt gyanítom, mindhárom figurát - Kanca, Grete, Icuka - szereted.

- Igen, így van. Csak éppen különböző módon kell rájuk készülni. A Portugálra például elég hatra bemennem, az Elnöknökre fél hatra érkezem, a Közellésnégnél már ötkor az öltözőben matatok. Különböző időtartamokra elnyújtott állandó rituálé: kávé, ásványvíz, smink... az ember lassan beletöri magát a gondolatba, hogy most ezt fogja játszani.

- Ahány szerep, annyiféle ráhangolóadás, annyiféle nap. Márpedig mostanában sokféle, egymástól nagyon különböző szerepet játszol - melleleg mindet a Kamrában. Az említettek kivül benne vagy a Periclesben és a Mauzóleumban.

- Igen, a napban valamiképpen benne van az esti szerep. Valamiért mindig szorong az ember. Vagy mert nehéz a feladat, vagy mert a nem létező önbizalmamat próbálom összekaparni, vagy mert nem lelem örömet az adott szerepben. Egyetlen biztos pont van: a szorongás. Illetve a Portugál kivétel. Az tényleg könnyű esti rosszakodás.

- Pedig itt is hihetetlen koncentrációra van szükség, Icukát, ezt a szétesett személyiséget hajszálpontosan kell összeraknod. A bicikkelvel felborulni, az alól egy életutat bejárva kikászálódni - precizitást követelő frenetikus bohócszám.

Rövid időkét töltök a színpadon, tehát a legkisebb pontatlanságon is elcsúszhatok. Bezuhanok, majd alig veszek levegőt, már kinn is vagyok a takarásban. Etlilik háromnegyed óra, és újra bezuhanok. De ugyanonnan kell folytatni, ahol félbehagytam.

- Hogyan telik ez a háromnegyed óra? A kérdésem arra vonatkozik, hogyan tudsz odakint az adott, aznap előadás közegén belül maradni.

- Kezdek ott kucorgok, és nézem oldalról az előadást. Két jelenés között pedig Bán Jani öltözőjébe szoktam beülni, ő menetleveleket ír, szöszmötöl, ha szól hozzám, jó, ha nem, úgy is jó. Csibukolgtunk, elvagyunk. Közben megy a műsorhang. Nem olvasok újságot, nem beszélgetek a műszakkal kinn a büfében. Ennyire nem léphetek ki, mert akkor már nem tudnám magam vissza-lapátolni az előadásba.

- Mikor lehet igazán kilépni? Ha már a felkelésben benne bújnak az aznapi próba vagy előadás, mikor lehet teljesen elszakadni a színháztól, a színészi létezésétől?

- Még nyáron sem igazán. Önfeledt, szabad pillanatok talán csak akkor adódnak, amikor az állatokkal foglalkozom. Bár akkor is... akkor is figyelek, raktározok. Ahogy egy macska viszi az életét, abból sok mindent át lehet fogalmazni a színpadra. Az idők folyamán ösztönösen arra kondicionáltam magam -

zel -, hogy állandóan résen legyek, figyeljek. A képek, az élmények lesüllyednek az emlékezre iszapjába, aztán ha szükség van rájuk, felszínre úsznak vagy kikotródnak, láthatóvá válnak. Egy-egy látékintetet például lehetetlen elfelejteni. És ezt nem azért mondom, mert most a Kancát játszom. Lehet, hogy az a tekintet a Portugál Icukájának szemében vagy éppen egy Csehov-szerepben bukkan majd fel.

Amennyire egy nem színész érthet egy színészt, értelek. Mégis: öt nagyon különböző, szélsőséges karaktert játszol ebben az évadban - honnan „úsznak fel” ezek a karakterek? Hiszen te, Szirtes Ági nem vagy pont ilyen.

- Dehogynem.

- Ott van például Szevics Aranka, józsefvárosi proli kurva a Mauzóleumban.

- Az ember olyan, mint egy írógép. Az Isten pötyög a billentyűkön, a betűk rákerülnek életünk papirosára, és adott esetben csak előhúzzuk ezt a papírt. Mindenféle betű és a betűkből mindenféle szó ott van rajta. Például ez: „Szevics Aranka”.

Odáig ez rendben is van, hogy a betűk rákerülnek a papirosra. Ezért tudom felismerni Szevics Arankát, amikor ott látom a sarkon vagy a Kamra színpadán. De én magam, ellentétben veled, ezt nem tudom, nem is akarom megmutatni. Mi hajt egy színészt, hogy

ilyen sorsokat mutasson meg a színpadon?

- Amikor pályát választottál, talán nem volt benned akkora szeretetehség, mint egy színészben. Nem akartál magadra figyelmet erőszakolni. Szeretetehség. Ez mozgat bennünket. Figyelmet koldulunk.

Felszínes tájékozottsággal ugyan, de semmi okom azt feltételezni, hogy gyermekként te ne lettél volna szerető.

- Szeretve voltam, igen. Csakhogy. Volt egy apám, akit halálosan imádtam - és aki soha nem volt ott, velem. Vagy ha mégis, akkor rövid, lopott időkre. Ez nekem kevés volt. Kevés volt, hogy láthattam színházban vagy filmben. Ott is az apámat láttam, nem pedig Szirtes Ádámot, a híres színészt. Amikor meghalt a 39-es dandárban, akkor nekem az apám halt meg, nem pedig a mittudoménmilyen Gyurka.

- Meg tudtad itélni, milyen színész?

- Nyilván nem. De ha most megnézem a *Megszállottakat* vagy a *Talpalatnyi földet*, azt mondom, hogy a világ legnagyobb színészét, az egyetlen színészét látom. Abszolút elfogultan azt mondom, számomra ő volt a színészkirály. Egy kicsi szerepet játszott az *Egyásra nézve* című filmben. Megborzongok, ahogy felidézem egy-egy szemvillanását. Micsoda színészi tudás, micsoda élettapasztalat van benne! Ezt én soha az életben nem fogom utolérni.

- Visszatérve az eredeti kérdéshez: az ő távolléte nem indokolhatja azt a hatalmas szeretetehséget, amire hivatkoztál.

- Anyu, hálátlan szerepkörben, ott volt mellettem. Azzal a magától értetődő, hétköznapi törődéssel, ami által volt uzsonnám, vasalt ruhám, meleg ebédem. Ezt egy gyerek természetesen veszi. De az én Istenem valahol messze járt. Magányos voltam, az iskolában nem szerettek, elkényeztetett színészgyerekeknek tartottak. Dehogyis voltam én az! Nem találtam igazi barátokra, és a könyvek-be menekültem. Igyekeztem kizárni a valóságot, beleúsztam valami kreált világba. Csak abban ne kelljen lenni, amiben vagyok.

- Meglep, amiről beszélsz. Felszínes benyomások alapján, de a pályád kezdeti szakasza szerint is azt gondolná bárki: íme, egy egészséges, ártatlan, mosolygós, kapcsolatokban gazdag lány.

- A filmek, a tévéfilmek igencsak félrevezetőek voltak. Belül nem voltam én olyan ép és kerek, amilyennek látszottam. Belül kétség, önbizalomhiány, kívül ártatlanság, mezei virágság... A Nemzetibe kerülve Ascher Tamás örömmel élt ezzel az ellentmondással a *Jövedelmező* állásban.

- Aschernél maradván: Irina a Három nővérben vagy Szása a Platonovban éppen azon a folyamaton megy végig, amelyben

a kis tudatlanka, sugárzóan helyes lánykából-feleségecskéből érett és bölcs, igaz, végérvényesen szomorú ember lesz.

– De hát mindenkit így szemlélünk: az első, felszínes benyomás után, ha igényesek vagyunk, és jobban odafigyelünk, kiderülhet, hogy semmi sincs pont úgy. Az idő is érlel bennünket. Nem akarom azt mondani, hogy soha nem voltam tudatlan mezei virágszál. De hát eltelték évek, sőt évtizedek. Az ember egy idő után lemond sok mindenről. Egyre hasonlatosabb lesz a köhöz, az ásványhoz. Es egyre szabadabb lesz. Hogy van ez? Minél kevesebb a vágy, annál szabadabb az ember?

A portrékat Koncz Zsuzsa készítette

Micsoda ellentmondások ezek! Van egy kedvenc mesém, olasz népmese, elmondom röviden. Beteg a király, a világ összes tájáról egybegyűlnek az orvosok. Az egyik kisüti, hogy csak akkor gyógyulhat meg, ha egy boldog ember ingét ráhúzzák. Keresnek mindenféle boldognak hitt embert: szerelmezt, tudóst, gazdagot... az ingüket sorra ráhúzzák a királyra, ám az nem gyógyul. Egyszer aztán kint járnak a szőlőben, és gyönyörű fütyyszót hallanak. Na végre! Az lehetetlen, hogy az a valaki, aki ilyen szépen fütyül, ne lenne boldog. Végre meggyógyul a király. És valóban, ez a fütyös ember boldog. Csak éppen nincsen neki inge. Hát ennyi a mese. Rímel erre egy Csehov-novella, amelyikben valaki fogadásból hatalmas vagyonért bezárkózik évekre, aztán egy pillanattal a győzelem előtt előjön. Önként veszt, mert ott benn, bezárva, egyedül mindent elnyert, amit ember elnyerhet. Az *Alexandriai négyes* egyik alapgondolata is ez: mehetsz városról városra, bejárhatod a világot, az otthon te magad vagy. Magad rendelkezel önmagad felett, és annál boldogabb vagy, minél több mindenről tudsz lemondani.

– Az „ásványi létezésben” megszülető tárgyilagosság, bölcsesség a vágyak reduká-

lását, a takarékra állított életet is jelentheti.

– Amikor itt a falu szélén felépített kis házacskából elindulok nap nap után játszani, és látom a kecsketulajdonos szomszédasszonyt, ahogy üldögél a fűben a gyerekével meg a pulikutyájával, és bámulja hosszan a mezőt, akkor sokszor irigylem. Nem biztos, hogy ugyanaz engem is boldoggá tenne, mégis irigylem. Minden végtelenül ellentmondásos, nem? Mindenesetre errefelé tartok: próbálok, játszom, aztán hazajövök és olvasok, vagy bámulom a mezőt. Beérem azzal, ami van.

– *Hová lett a szeretetelenség?*

– Most már valahogy másképpen van.

ütöm le. A teljesítmény minimuma a pontosság. A többi csak ezután jöhet. Es akkor még mindig ott van az a kicsi, megfoghatatlan finomság, amitől egyik este elszáll az előadás, a másikon meg nem. Hogy ez mitől van?! Mindenesetre a mi dolgunk mégiscsak az, hogy fegyelmезetten, koncentráltan „letornázzuk” az előadást. Úgy, ahogyan az adott rendezővel azt kidolgoztuk.

– *Az „adott” rendező a te esetekben túlzással persze - mindig más. Jelenleg öt darab - öt rendező: Lukáts Andor, Schilling Árpád, Zsótér Sándor, Máté Gábor, Ascher Tamás. Korábban Dezoteux, Strinsko, Ha-*

László Bérczes, László Mészáros, Zoltán Békai Gábor, Székely Gábor... Jó ez a sokféleség, vagy hiányzik az a valaki, aki felesküdt rád?

– A válasz most is csak ellentmondásos lehet. Szerencse, hogy ennyi kiváló rendezővel próbálhattam. Ascherral pedig a *Jövedelmező állástól az Elnök-nőig* többször is. De irigyeltem Básti Julit, aki mégiscsak Ascher egyik fő színésznője volt, miközben a színészek többsége engem irigyelhet, hiszen mégiscsak kivételes szerencse, hogy ennyi - és ennyi-féle! - nagyszerű rendezővel hozott össze a sors. Nem lazíthattam, nem ülhettem le, nem érhettem be azzal, amit tegnap valakivel elértünk, mert jött egy másik, másféleképpen megszólaló ember. Mindig nulláról kellett kezdeni, mindig össze kellett kapnom magamat. Ez a helyzet újraszüli a félelmet és az önbizalomhiányt, és ez nem jó, de valószínűleg alapfeltétele annak, hogy meghaladjuk önmagunk. Amikor már azt hinnéd, újabb energiákat tudsz előcsiholni valami rejtett, számodra is

ismeretlen tartalékból. Az ember sokkal többre képes, mint amit elképzelsz magáról.

– *Az önbizalomhiány egyeseket begör-csöltet, megbénít.*

– Csakhogy én egy dacos paraszt vagyok. Csak azért is felúszok, és életben maradok. Csak azért is. Ebben segített a sport. A művészi torna. Ott megtanultam, hogy talpon kell maradni. Nem ilyen egyszerű dolog ez persze. Van, aki beszorított helyzetben összeszedi magát, van, aki feladja. Hogy ennek mi a magyarázata, azt én nem tudom. Eszembe jut Svarci bácsi, az úszóedzőm. Első úszóleckeként bedobott egy kétfontost a picit, meleg vizes medencébe. Hogy hozzuk azt fel. A gyerek gyanútlanul lemegy a víz alá, Svarci bácsi meg rááll mindkét talpával. Áll és vár. A fulladás küszöbén aztán felengedi a gyereket. Ha annak nincs ehhez humora és talán veleszületett szívóssága, soha többet be nem teszi a lábát az úszóudba. Első lecke - soha nem felejttem el -: az embernek életben kell maradnia. Nem? Szerencsém volt, hogy ezt gyerekként megtapasztalhattam. Meg kell maradni. Ennyi. Ez különben nagyon elő-

Nem ordít bennem a vágy, hogy nézzenek, szeressenek. Inkább a magam örömeire játszom. Igen, örömeimet lelem a munkámban.

– *Mit, melyik pillanatot? Hiszen az első négy hetet nem szeretted...*

– ...leginkább azt a pillanatot, amikor elvégzek valamit. Kitűzöm magamnak, hogy ma húsz méter kerítésből tíz métert lefestek - ezt nem csak úgy mondom, hisz most csináltattam a kerítést -, és le is festem. Akkor jó. Előadás után is ez a jó. Ha azt mondhatom, „na, ma nem is játszottunk olyan rosszul!”. Játék közben is jó néha, de a legjobb utána. Már hogyha valóban jól játszottunk.

– *Ezt te magad el tudod dönteni?*

– Lehet, hogy nagyképűnek tűnök, de ennyi tapasztalattal már ritkán téved az ember. Jó közönség volt, megtaláltuk a tempót, jól figyeltünk egymásra, összedolgoztunk, mint az artisták - nem esett le senki.

– *Az artistánál látom a három szaltót, látom, hogy elkapja egyik a másikat.*

– A színpadon is láthatod, ha jól figyelsz. Ugyanúgy összekapaszkodunk, mint egy artistacsapat. Ez az alapfeltétel. Nem hátrálok a lábába, nem kezdem rosszkor a táncot, jól adom fel a labdát a másíknak, és az övét is jól